

A MUNKA

XVI. évfolyam, 19. szám.

Ára 16 fillér

Salgótarján, 1938 május hó 7

Jövendőnk és a statisztika.

Irta: Dr. Antal István
államtitkár, orsz. gyűl. képviselő.

A mezőgazdasági munkások öregségi biztosításáról szóló, nem-sokára törvényerőre emelkedő törvényjavaslat indokolása, egyebek közt, a nemzet férfi-korosztályainak várható számbeli alakulásait is kimutatja az elkövetkező hetven esztendőben.

E szerint Magyarország férfi-népességének a 34. életévig való megoszása az 1930-tól 2000-ig terjedő esztendőben a következőképpen fog alakulni: 1930-ban ez a 34. életévig terjedő társadalmi réteg 2,751,363 főre. 30 év múlva, 1960-ban 2,350,923 főre, 1980-ban 2,086,730 főre és a 2000-ik esztendőben 1,912,334 főre fog csökkenni, azaz, a törvényjavaslatához mellékelte a statisztikai adatok bizonyossága szerint, 70 esztendő alatt, az 1—34-ik évig terjedő férfikorosztályban, 839,029 főnyi, tehát 30 százalékos kiesés lesz, ami reális számítás szerint — hogy honvédelmi sikra fektessem ezt a kérdést — minimálisan, hat hadosztálynak a hiányát fogja jelenteni, esetleg a hiánytöltő legkritikusabb pillanataiban. S hogy ezt a meg lehetőséget kedvezőtlen és hátrányos képet még plasztikusabbá tegyem; ide iktatom a statisztikának a 65-ik évi korosztályon felüli férfinepességre vonatkozó adatait: 1930-ban 265,588, 1960-ban 388,382, 1980-ban 557,400 és 2000-ben 518,931. Vagyis, 70 év alatt a növekedés 275,543, azaz 90 százalék, tehát, amíg a 34 évig terjedő korosztályok száma az elkövetkező 70 év alatt 30 százalékkal csökkenni fog, addig a 65. éven felüli korosztályoknak a száma 90 százalékkal növekedik, amely körülmény a statisztikai adatok szerint, a nemzet fokozatos elöregedésére, a nemzet produktív életerejének fokozatos elporlására vezet.

Ha ezeket a statisztikai adatokat összehasonlítom a népszaporodás statisztikai adataival, amelyek a magyar nép propagatív erejét, a körülöttünk lévő kisanant propagatív erejével állítják szembe, azokéval a kisanant államokéval, amelyekkel, a történelem várható alakulása szerint, a nemzetnek a maga nagy történelmi perét bekés, vagy nem bekés uton, valószínűleg meg kell majd vívnia, akkor, a háború óta eltelt esztendő átlagát tekintve alapnak, a következőképpen alakul a népszaporodás: amíg Csehszlovákiában ezer férfékre 9,07 volt az évi szaporodás átlaga, Romániában 13,9, Jugoszláviában 14,3, addig Magyarországon 8,7, ami Kenéz Béla tudós professzorunk adatai szerint azt jelenti, hogy 1930-ban és 1935-ben 9 millió Csonka-Magyarország állt egy 47 millió kisanant-komplexussal szemben, 30 év múlva, egy 11 millió Magyarországot fog szembenállani egy 66 millió kisanant-komplexummal. Ilyen nagy lesz az aránytalanság akkor, amikor az

Anyák Napja.

Vasárnap, május 8-ika — mint azt fővárosi lapomból olvastam — lesz ez idén, az ország minden részében, sőt a világ összes művelt államaiban, az Anyák napja. Testet ölt a nemes lélekben fogant gyönyörű gondolat: rohanó életünk egy napját az édesanyának szenteljük. A tavasz egyik legszebb napját, a gyönyörű május egyik vasárnapját adjuk, amikor a kertek a fák remek bokrétaíttól, a rétek, mezők, erdők, szántóföldek a zöldszín különböző változataitól ragyognak. Egy napot adunk mindössze a tömörkedő gondban, aggodalomban, szenvedésben eltöltött sok-sok napért. Héttért, esztendőért. Nem hivalkodó, hangos ünnepséggel, aranysegélyű meghívóval öszeloborított közéleti előkelőségek felvonulásával ünnepelünk, hanem halkán, a lélek mélyéből, igaz bensőséggel, a házi tüzhely zárt falai között.

Az iskolákban a tanulók, a legkisebbek is, az elmúlt bétlen már megünnepelték az Anyák napját, Istentől ihletett költők verseit szavalták az anyaszeretetről és kicsiny levélpapíron levelet írt minden gyermek Édesanyjának, melyben eddigi sok jószágát köszönte meg a romlatlan gyermeki lélek egyszerű, tiszta hangján. Az Anyáknapián ajándékkal lepi meg minden férj a feleségét, minden gyermek az édesanyját és néma kézzel-kéz ki fejezi ki halálját a jótéteményekért. S mennyire boldogok azok, legyen bármennyi gondjuk, bánatuk, kiknek még él az Édesanyjuk: áldó kézt kezdte temetik könnyező arcukat, ezüstfehér ősz fejüket. Amíg ő él, tudja, hogy van valaki, aki őket magukért szeret, kiknek szemében ők a legszebbek, a legjobbak, a legok-

sabbak.

Ezek érzetesség minden gyengéd-ségüket azokkal, akik ezen a napon a temetőt keresik fel, hogy virággal halmozgák el a halott Édesanya, elköltözött hitves nem felejtett sírját... S szívük minden melegevel vegyék körül azokat az árvaakat, magukrahagyottakat, akiknek a magyar sorból még az az égetően mar-dos seb jutott ki osztályrészül, hogy az Édesanya sírdombjától is elválasztattak csak lélekben járhatnak hozzá.

Anyákat ünnepel tehát holnap az ország, a világ. Hódol korunk legnagyobb hőse: az asszony előtt, aki vállalja nő-sége legmagasabbrendű hivatását, az anya-ságot. Hős ő, akinek hősiessége ma nem is a szülés fájdalomnak és kockázatának alázatos vállalásában csúcsosodik ki. A jelen nyomorúságai között szülési fájdalom-nál, halálkínoknál keservesebb sors: anyaként állani meg egy-egy új ember-palánta mellett, reszketni jelentéért, de méginkább bizonytalan jövőjéért. Egy roppant világviságás furcsa utvesztőjébe bonyolódni bele és sehogyan sem találunk rá a kivételre utra.

„Tulterlembe estünk s innen a válság” — magyarázzák a „szakértők” az anyának, aki nem tud tejet és kenyeret adni méhe magzatának és csendben és rangtelve hordozza a hősi véget, hogy mindhaláláig felelős gondozója legyen gyermekének. Nemzet és Egyház éppúgy, mint szívének parancsa gyer-mek követel tőle és ha engedelmeskedik a parancsoknak, örlő gondjait a leg-több esetben egyedül találja magát. Al-lamok és társadalmak itt is, ott is a gaz-

dasági élet zártkörű rendszerét emelik az új generációk torló hulláma elé.

Csodálkozhatunk-e tehát, ha az anyai szív megtörpan a jövő félelméi előtt s az élet parancsszáva ő maga is zártkörűen felel itt is, ott is... Komoly statisztikusok megállapítása szerint a há-boru után eltelt 16 esztendő alatt ha-zánkban 840 ezer születés maradt el s ez a szám azóta messze túlhaladta az egy milliót. A megszületettek közül pe-dig 27 százalék pusztul el egy, 33 szá-zalék pedig öt éven alul.

Hódolat és dicsőség azért a hősök-nek, a bátraknak, akiket nem riaszt a jövő. Aki szembe mernek nézni szenvedésekkel, gyötörésekkel egy gyermek bimbó mosolyáért, gügyögő szájacsa megcsokolhatásáért, apró, gömbölyű ka-csóknak imára kulcsolhatásáért, egy gyer-mekhez simogatásáért, szeretetéért, ma-gáért azért a leginkább, legmagasab-ban, a földön elérhető legmagasabb ci-mért és rangért: „Édesanyám!”

Legyen tehát az Anyák napja a családi tüzhely tisztaságának, a felbont-batallan házasság szentségének, a szebb, jobb, a nemesebb és tisztább emberi élet napja. Némuljon el ezen a napon a gyűlölködés, irigység, az ősi vad őstü-nöknök máskor olyan rémesen sípoló, doboló hangzavara.

Legyen az Anyák napja a bódolat és dicsőségén kívül egy szent fogadalom napja: *ujra építeni a romlott világot, hogy helyet, munkát és kenyeret talál benne minden lény, akit anya szűl. Ne legyen évenként egy Anyák napja, hanem induljon meg az Anyák esztendejének hosszú, boldog sorozata, amelyben nem lesz többé bizonytalan az emberorsó s nem kótya-vetve az emberi élet!...*

(—ány.)

egy-egy korosztályok belső kialaku-lása tekintetében, sajnos, az az előbb említett kedvezőtlen meg-ozslási lehetőségek fognak beállani.

Ime, itt van a probléma lé-nyege, itt van a magyar faj jövő-jének, propagatív kiépítésének problémája, amelynek megoldásá-hoz haladéktalan sietséggel és el-határozottsággal hozzá kell fog-nunk, hacsak azt nem akarjuk, hogy itt a Duna-Tisza közén, a népek felvonulásának a történelmi országútján, a germán és szláv fa-jok összeütközésének a geográfiai gócpontjában, ez a nemzet fok-ozatosan elpusztuljon és igaza legyen a nagy germán költőnek és eszté-tikusnak, Herdernek, aki már 150

esztendővel ezelőtt jövendölte, hogy Magyarországnak a jövőben nem lesz helye a nap alatt, hogy a magyar faj belső vitalitásának és propagatív erejének hiányában, el fog pusztulni a germán és szláv nyomás ölelő karjai között. Ember tervez, Isten végez, de mégse sze-retném a mi emberi jóakarataunkat az egész kérdésből kikapcsolni: igyekezzünk a probléma megoldá-sát realpolitikai alapon, a mező-gazdasági munkások öregségi biz-tosításáról szóló törvények kap-csán kialakult koncepció keretében is a megvalósításhoz közelíteni.

Minden állami, közületi és tár-sadalmi ügyekzetnek — ölelje fel az a gazdaságpolitika, a jogpolitika,

a kulturpolitika és szociálpolitika bármely területét — oda kell törekednie, hogy a magyar faj és a nemzet faji és biológiai ellenálló ereje az elkövetkező évtizedekben hatalmas arányokban növekedjék. Minden akadályt, származzék ez akár előítéletből, akár tudatlan-ságból, akár kevesek kiváltságából, vagy önzésből, akár a tömegek rövidlátásából, vagy szenvedélyből, el kell távolítani a magyar faj egészséges életerőit kibontakozá-sának és megerősödésének útjából és minden állami, közületi és tár-sadalmi erőt és eszközt koncent-rálni, e nagy probléma megoldá-sára.

A „MUNKA” TÁRCAJA

Mike Imre.

Irta: Kisgimány Géza.

Nem a négyezer holdas tehermen-tes birtokára volt büszke, pedig még an-gol és német földről is eljötték hozzá, hogy megcsodálják keskenyvágyú vasu-tát, lerajzolja azt a vízvezetékét, ami a jószág jászola mellé vezette a vizet. Örökig számították az idegen mérnökök, hogy gazdaságos-e a nyersolaj motorra alapított mezőgazdaság?

— Mi magyarok mindent megtehe-tünk — szegte fel a nyakát Mike Imre. — Amit az Isten földben, hegyben, víz-ben, pövényben, állatban és emberben teremelt, abból a legjavát nekünk adta. Könnyűsünk hát egymáson...

Jó tíz kilométernyire volt a major-tól a legközelebbi vasúti állomás. Saját kivasarján vitette oda a tejet. Bizony, csak ráfizelt a hűtőkamrájában hűtő tehenészetére.

— Mike Imre megteheti — vála-szolta csendesén a körülötte őreg interjú-jének, — hogy sok pénzbe kerüljön az

a szenvedélye. Van, aki nőre, itálra, kártyára és lóversenyre költi a vagyonát, én meg tehénre...

Csak magyar tehenre volt. Lengyel és olasz földről hozott drága pénzért olyan példányokat, hogy faluhelyen há-zat lehetett venni egynek-egynek az árért

— A világ legjobb szarvasmarhája a mieénk. Igénytelen, erős, nagy testű, szép és uri megjelenésű. A magyar ökr minden lépése majdnem egy arasszal hosszabb, mint a tarkát. Könnyű kiszá-mítani, mennyivel rövidebb idő alatt meg-yeleg egy kilométeres uton. Csak a tej-el van baj. De ez is a mi bűnünk, mert nem törődünk vele. En azonban már megkezdtem a munkát. Mire lehunom a szememet, ha Isten is segít, elértem a tarka fajta színvonalát.

Igy szerelte le azokat a bűséges embereket, akik látták a szomszédos ura-dalmak gyarapodását, viszont azt kellett tapasztalniuk, hogy Mike Imre majorja-ban nem szaporodik úgy a jószág és a vagyon, ahogyan kellett volna.

Mivel pedig jó negyvenötven év-el ezelőtt a magyar föld egyszerű fal-aszai csoportokban vándoroltak ki ten-

gerentulra, az aranyszívű Mike Imre ki-adta az utasítást, hogy senkit sem za-bad elküldeni, aki dolgozni akar. Garda-tisztjel sokszor a legnagyobb szavarnak voltak. Megtörtént, hogy öt-hat éves akácskaerdőt kapáltak meglett férfiak télvíz idején, amikor majdnem térdig ta-posták a havat, nyáron meg elhullott buzakalászt szedgettek a tarlón.

— Aki az én földemen akar dol-gozni, annak adni kell munkát. Ez az elv romlásba döntötte volna a mintagazdaságot, ha nem ontja kiapad-tatlan bőséggel a buzát az az áldott magyar föld, aminek Mike Imre tekinte-tés urnál nem volt nagyobb szerelme.

Pesten futottak a lovak. A gyönyör-űséges telivér csikók otthon a major-ban úgy sétáltak, akár a kutyák. Ke-zerek, jámborak voltak. Ha megjelent köztük, örökig eljártadott velük. Csak természetesen, hogy kutyában is a magyart kedvelte.

Külön állatorvos vigyázott a renge-teg jószágra. Bent a faluban a patikus nem törődött semmivel, csak a major-beli ember és állat egészségével. Abból megállt urasan, ha nem is tisztelt neki mást a drága gyógyserenét.

